

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ GUY DE MAUPASSANT

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Ἡ οἰκογένεια Σαβινιὸν ζοῦσε ἀπομονωμένῃ καὶ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ ὅτι συνέβαινε ἔξω ἀπ' τὸ νοικοκυριό της. Τὰ παιδιά τους ἀνατραφίκαν μ' ἓνα ἐπίδειμο σὲ μάτια, χωρὶς νὰ ξέρουσι πὼς ὁ κόσμος δὲν σκέπτεται ὅπως μιὰ, δὲν μιὰ ὅπως σκέπτεται, πὼς ἀλλά ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅταν τύχῃ νὰ εἶνε ἀπλόκος καὶ εἰλικρινής, καὶ τὸν κακομεταχειρίζεται ὅταν πάλι τύχῃ νὰ εἶνε ἀγαθός !...

Τὴν κορὴ τους τὴν Βέρθα τὴν παντρεύσαν δέκα ὀχτὼ χρονῶν μὲ τὸν Ζώρζ Μπορέ, νεαρὸ Παριζιάνο χρηματιοτῆ. Ἦσαν ὁμορφιοῦς, φαίνονταν καλός, μὰ γελοῖοις λιγὰκι μέσῃ του βλέποντας τὰ πεθερικό του τόσο ὀπισθοδρομικά. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς βάρφισε : « Τ' ἀγαπᾷ μὲ ἀπολιθωμένα » !

Ὁ Μπορέ ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ ἡ Βέρθα ἦταν πλοῖα. Πήγαν νὰ ζήσουν συνειπώσῃ σὲ Παρίσι. Ἐκεῖν ἔγινε μιὰ Παριζιάνῃ ἐπαρχιώτισσα, σὴν τόσες ἄλλες ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ ! Δὲν θέλωσι νὰ γνωρίσῃ τὸ Παρίσι, ὅσπερ τὸν καλὸν κόσμο, καὶ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὴν ζωὴ ἐκεῖ, τῆς ἀπιστίας, καὶ τὰ μυστήρια τῆς μεγαλοπόλεως. Κλεισμένη σὲ νοικοκυριὸ της δὲν ἤξερε παρὰ μόνο τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ της καὶ σὴν πῆγαινε σ' ἄλλῃ συνοικίᾳ νόμιζε πὼς κάνει ταξίδι.

Δυὸ τρεῖς φορές τὸν χρόνον ὁ ἀντρας της τὴν πῆγαινε σὲ θέατρο. Αὐτὸ γιὰ τὴν Βέρθα ἦταν ἀληθινὴ γιορτὴ καὶ πάντοτε τὸ θυμόταν καὶ μιλοῦσε γι' αὐτὸ σὲ τραπέζι καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τρεῖς μῆνας !

Σχέσεις εἶχε μόνο μὲ δυὸ οἰκογένειες : τοὺς Μαρτινὲ καὶ τοὺς Μισελὲν.

Ὁ ἀντρας της ζοῦσε κατὰ τὸ γούστο του. Τὸ βράδι γόρριζε ὅταν ἤθελε καὶ πολλές φορές τὰ ξημερώματα, προφασίζομενος δουλειές, χωρὶς νὰ στενοχωριέται, γιὰτὶ ἦταν βέβαιος πὼς αὐτὴ ἢ ἄλλῃ ψυχὴ τῆς γυναίκας του δὲν θὰ ὑποφιαζοῖατε ποτὲ τίποτα !

Ἐνα πρωὶ ἡ Βέρθα ἔλαβεν ἓνα γράμμα ἀνώνομῃ. Ταράχτηκε γιὰτὶ ἡ καλὴ καρδίᾳ της δὲν ἐννοιοῦσε ἀπὸ τέτοια καὶ περιφρόνητος ἔκεινον ποὺ τῆς τὸ ἔγραφε. Τῆς ἔγραφαν πὼς ὁ ἀντρας της τὴν ἀπατοῦσε μὲ μιὰ νέα χήρα, τὴν Κυρία Ροσέτ, καὶ πὼς περνοῦσε τὶς βραδιεὶς του μαζὺ της !

Ἡ Βέρθα δὲν ἤξερε νὰ προσποιηθῆ. Σὴν γύρισε ὁ ἀντρας της τὸ μεσημέρι τοῦ πέταξε τὸ γράμμα κλαίοντας κ' ἔφυγε σὴν κάμαρα της !

Ἐκείνος σκέφθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του, εἰτοῖμασε τὴν ἀπολογία του, καὶ πῆγε νὰ χτυπήσῃ σὴν πόρτα τῆς κάμαρας της. Ἡ Βέρθα ἀνοῖξε ἀμέσως χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ. Ὁ Ζώρζ χαμογελλώντας τὴν πῆγε σὲ γόνατα του, καὶ μὲ γλυκιά φωνή, λιγὰκι κοροϊδευτικῆ τῆς εἶπε :

— Ἀγαπημένῃ μου Βέρθα, ἔχω πραγματικῶς φίλην τὴν κυρία Ροσέτ, τὴν γνωρίζω δέκα χρόνια τώρα καὶ τὴν συμπαθῶ πολὺ. Γνωρίζω καὶ ἄλλες εἰκοσι φαμίλιες ποὺ δὲν οὖσ' τῆς ἀνέφερα ποτὲ, γιὰτὶ ξέρω πὼς δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμο, τῆς γιορτῆς καὶ τῆς καινοθρηγίας σχέσεις. Μὰ γιὰ νὰ τελειώσω μὲ φορὰ γιὰ πάντα μὲ αὐτῆς τῆς ἀτιμίας καταγγελίας, σὲ παρακαλῶ νὰ ντυθῆς γιὰ νὰ πᾶμε τ' ἀπόγευμα νὰ ἐπισκεφθῶμε ἀπὸ τὴν χήρα, ποὺ θὰ γίνῃ φιλενάδα σου, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου...

Ἡ Βέρθα ἀγκάλιασε τὸν σὺζυγό της καὶ γιὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν γυναῖκα περιεργεiatῆς, δὲν ἀνῆλθε νὰ πᾶσ' σὴν ἐπισκεψῆ ἀπὸ. Φύγανε λοιπὸν γιὰ τῆς κ. Ροσέτ, ἀνεβῆκανε σὲ τέταρτο πάτωμα καὶ μπῆκαν σ' ἓνα σαλόνι ἐπιπλωμένῃ μὲ χάρι καὶ λούσο. Μετὰ πέντε λεπτὰ παρουσιάστηκε ἡ χήρα, μιὰ νέα μελαχροινὴ, κοντοῦλα, παρουνὴ, μ' ἓνα χαμόγελο σὲ χεῖλη.

Ὁ Ζώρζ σόσπεσε τὴν γυναῖκα του σὴν κ. Ροσέτ. Ἡ χήρα ἀγκάλιασε μὲ χάρᾳ τὴν Βέρθα. Δὲν ἤλιπζε, τῆς εἶπε, νὰ λάβῃ τὴν εὐτυχία τῆς γνωριμίας της, ξέροντας πὼς δὲν εἶχε σχέσεις μὲ κανένα. Ἀγαποῦσε τόσο τὸν Ζώρζ, ἔλεγε, καὶ εἶχε τὴν τραλλὴ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν γυναῖκα του.

Ἐπὶ ἀπὸ ἓνα μῆνα ἡ δυὸ καινοθρηγίας φιλενάδες δὲν χωρίζανε πείδ. Βλεπόντουσαν δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, τρώγανε μαζὶ κατὰ βράδυ, πότε σὴς μῆς καὶ πότε σὴς ἄλλῃ τὸ σπῆ. Ὁ Ζώρζ δὲν ἔβγαινε πείδ τὸ βράδυ παρὰ σπάνια, δὲν προσφασίζοτανε δουλειές, γιὰτὶ ἔλεγε πὼς λάτρεινε τὸ τζῆξ του !

Τέλος ἓνα ἄδειασε ἓνα πάτωμα σὲ ὄπισθον πὺ κατοικοῦσε ἡ χήρα, ὁ Ζώρζ μὲ τὴν γυναῖκα του τὸ νοικιάσανε γιὰ νὰ ζοῦνε πείδ κοντὰ σὴν καλόκαρδῃ χήρα. Δυὸ χρόνια ὀλόκληρα ζήσανε ἐπὶ μ' ἀγάπῃ, φιλία καὶ τρυφερότητα.

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ χήρα ἀρρώσθηκε βαρεῖα καὶ ἡ Βέρθα δὲν ἔλλειπε πείδ ἀπὸ κοντὰ της. Ξενυχτοῦσαν μὲ τὸν ἀντρα της σὲ προσκεφάλῳ της.

Ἐνα πρωὶ ὁ γιατρός πῆρε κατὰ μέρος τὸ ἀντρέγονο καὶ τοὺς εἶπε πὼς ἡ κατάστασις τῆς χήρας ἦταν πολὺ σοβαρὰ. Αὐτὸ τοὺς ἔκαμε νὰ κλάθουν. Ξενυχτοῦσαν καὶ οἱ δυὸ κοντὰ σὲ κρεββάτι τῆς ἀρρώστικῃ καὶ ἡ Βέρθα τὴν φιλοῦσε κάθε λίγο, ἐνῶ ὁ Ζώρζ τὴν κύταζε σιωπλᾶ μὲ μιὰ μανιώδη ἐπιμονή !

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ χήρα ἦταν καλύτερα καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ πᾶνε σὲ σπῆ τους καὶ νὰ ἡσυχάσουν τὴ νύχτα λιγὰκι.

Καθῆσανε λυπημένοι σὲ τραπέζι χωρὶς νὰ τρώνε ὅταν ἡ ὑπρέτρια ἔφερε ἓνα μιλλιετάκι καὶ τὰ ἔδωκε σὲ τὸν Ζώρζ. Τὸ ἀνοῖξε αὐτός, τὸ διάβασε, κερτίνισε καὶ ὀπκάθηκε λέγοντας σὴν γυναῖκα του μὲ φωνὴ παρὰξενη :

— Περίμενε μὲ, πρέπει νὰ λείψω μιὰ στιγμὴ, μὰ σὲ δέκα λεπτὰ θὰ γυρίω. Μὴ τύχῃ καὶ βγῆς... κί' ἔτρεξε σὴν κάμαρα του νὰ πᾶσ' τὸ καπέλλο του.

Ἡ Βέρθα τὸν περιέμενε μὲ ἀνηυχία. Δὲν ἀνέβηκε μάλιστα σὲ κάμαρα τῆς χήρας πρὸ τοῦ γυριοῦ ὁ σὺζυγός της. Ἐπειδὴ ὅμως ἀργοῦσε νάρθη, πῆγε σὴν κάμαρα του νὰ δῇ ἄν πῆρε τὰ γάντια του. Τὰ γάντια του ὅμως βροικόντουσαν σὲ τραπέζι τὸν κοντὰ σ' αὐτὰ εἶδε καὶ ἔνα χαρτὶ τοσαλακωμένο. Μὲ μιὰ ματιὰ τὸ γνῶρισε, ἦταν ἔκεινο ποὺ ἔφερε ἡ ὑπρέτρια.

Γιὰ πρῶτῃ φορά σὲ τὴν ζωὴ της ἐννοιοῦσε τὸν πειρασμὸ καὶ τὴν σπράχνη νὰ διαβάσῃ, τὸ σημεῖωμα ἔκεινο. Ἡ συνειδήσις της τὴν ἐμπόδιζε μὰ μιὰ μανιακὴ περιέργεια ἔσπρωχνε τὸ χεῖρ της.

Ἀρπάξε τέλος τὸ χαρτὶ, τὸ ἀνοῖξε καὶ γνῶρισε τὸ γράφημα τῆς χήρας, τρεμουλιασὸ μὲ τὸ μολύβι. Ἡ χήρα ἔγραφε σὲ τὸν Ζώρζ : « Ἐλα μονάχος νὰ μὲ φιλήσῃς, φτωχὴ μου φίλε, γιὰτὶ πεθαίνω !... »

Στὴν ἀρχὴ ἡ Βέρθα δὲν κατάλαβε καλὰ τὴν ἐννοια τοῦ σημεῖωματος. Τίχῃ χῆσε. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ ἐννοῖ, τὸ πνεῖμα τῆς φαιεῖσθηκε καὶ κατάλαβε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν προδοσία τοῦ σὺζύγου της. Τώρα πείδ ἔξηγοῦντο ὅλα. Ὁ Ζώρζ τὴν ἀπατοῦσε χυδαῖα !... Σ' αὐτὴ τὴν φρικτὴ θέσι βροικόντουσε ὅταν ἄκουσε τὸν σὺζύγου της νὰ γυρίζῃ. Ἐτρεξε ὅμως καὶ κλείσθηκε σὴν κάμαρά της.

— Ἐλα γρήγορα, τῆς φώναξε αὐτός, ἡ κυρία Ροσέτ πεθαίνει !

Ἡ Βέρθα φάνηκε σὴν πόρτα καὶ μὲ φωνὴν τρεμουλιασῆ τοῦ εἶπε :

— Γύρισε μονάχος σου κοντὰ της, δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μένα !

— Γρήγορα, γρήγορα, ἔλα πεθαίνει ! τῆς ξαναεἶπε.

Ἡ Βέρθα τοῦ ἀπάντησε !

— Θὰ ἐπιθυμοῦσε βέβαια νὰ εἶμουν ἐγὼ σὲ θέσι της !...

Ὁ Ζώρζ κατάλαβε πείδ τὶ εἶχε συμβεῖ κ' ἔφυγε μόνος του γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν χήρα ποὺ ψυχομαχοῦσε.

Ζοῦσαν σὴν ξένοι...

μὰ ἔκειν δὲν τὸν συγχώρησε διόλου. Περάσανε ἐπὶ ἓνα χρόνον σὴν ξένοι ποὺ δὲν γνωρίζονταν !

Ἐνα πρωὶ ἡ Βέρθα βγῆκε καὶ γύρισε σὲ ὀκτὼ κρατώντας σὲ χεῖρα τῆς ἓνα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα ὄσπρα, κίτασπρα. Μήνυσε σὲ τὸν ἀντρα της πὼς θέλη νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἐκεῖνος παρουσιάστηκε ἀήπουχος.

— Ἐλάτε νὰ βγοῦμε μαζὺ, τοῦ εἶπε. Πάρτε αὐτὸ τὸ μπουκέτο μὲ τὸ λουλούδι γιὰτὶ εἶνε πολὺ βαρὺ γιὰ μένα.

Ὁ Ζώρζ πῆρε τὸ μπουκέτο ἀκολουθώντας τὴν γυναῖκα του σιωπλᾶς. Μῆψαν σ' ἓνα ἀιδῆξι καὶ σιταμπῆσανε σὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου.

Τότε ἡ Βέρθα μὲ δακρυρομένη μάτια τοῦ εἶπε :

— Ὀδηγήστε με σὲ τὸν τάφο της !

Ἐκεῖνος ἔτρεμε καὶ βράδιζε μηχανικὰ ἐμπρός, κρατώντας τὸ μπουκέτο σὲ χεῖρα. Σταμάτησε τέλος ὑποσπᾶσ' ἓνα μαρμάρينو μνημεῖο. Ἡ Βέρθα ἐννόησε. Πῆρε τὸ μπουκέτο, γονάτισε καὶ τὸ βάλε πᾶνω σὲ τὸν τάφο τῆς χήρας κ' ἔκαμε μιὰ σόντομη προσευχὴ !

Ἐκεῖνος ὄρθιος πίσω της ἔκλαιγε.

Ἡ Βέρθα ὀπκάθηκε καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χεῖρ της.

— Ἀν θέλετε σὲ ἐξῆς θὰ εἶμαιε δυὸ φίλοι ! τοῦ εἶπε ἐνῶ ἔφευγαν ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο λυπημένοι, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χεῖρ... Guy de Maupassant